

הנוגע באב, נעשה ראשון לטומאה, והנוגע בראשון, נעשה שני. הנוגע בשני, נעשה שלישי. והנוגע בשלישי, נעשה רביעי.

כל דרגות הטומאה מראשון לטומאה ולמטה, נקראים "תולדות הטומאה" או "ולד הטומאה".

שני לטומאה שנגע באוכלים ומשקים, אם הם היו חולין, אין הוא מטמא אותם לעשותם שלישי. אך אם הם היו תרומה, נעשית התרומה שלישי לטומאה. ומכל מקום, התרומה אינה "נטמאת", ולכן אינה מטמאה את הנוגע בה, אלא היא רק "נפסלת", והיינו, שאסור לכהנים לאוכלה.

שני שנגע בבשר קודש, הרי הוא "מטמא" את בשר הקודש, ועושה אותו שלישי לטומאה, והרי הוא פוסל את בשר הקודש הנוגע בו, לעשותו רביעי בקודש. אך הרביעי בקודש לא "נטמא", אלא רק "נפסל".

במשנתנו נאמר שטבול יום "פוסל" את הקודש, ולא נאמר "מטמא" את הקודש. ומוכח, שהתנא של המשנה סובר שטבול יום אינו "מטמא" בשר קודש לעשותו שלישי, והבשר שנגע בו הטבול יום אינו מטמא בשר קודש הנוגע בו.

והחידוש הוא: למרות שטבול יום "פוסל" את התרומה מן התורה, (228) כמו שנאמר [ויקרא כב וז] "נפש אשר תגע בו [באחד

הזזה [והיא במקום זריקה] דמה, חייבין עליה (226) משום פגול נותר וטמא, ואין בה מעילה (227), כמבואר בפרק הקודם.

גמרא:

הגמרא דנה במה שאמרה המשנה שבשר קרבן נפסל ב"טבול יום". דהיינו, אם נגע בו מי שכבר טבל לטומאתו אך עדיין לא העריב שמשו.

הגמרא מביאה שלש דעות של תנאים, שנחלקו איזה דרגת טומאה יש ל"טבול יום".

דרגות הטומאה, נחלקו לאבות ולתולדות. וכמו כן נחלקו ל"טמא" ול"פסול" [טמא נקרא דבר טמא שבכוחו להעביר את הטומאה הלאה, ואילו פסול נקרא דבר שאינו מעביר את הטומאה הלאה, אלא רק הוא טמא].

אבי אבות הטומאה, הוא המת.

אב הטומאה הוא אדם או כלי שנגע במת. וכמו כן השרץ, הנבלה, הזב הזבה ודומיהם נחשבים לאב הטומאה. כל אלו הם "אבות" הטומאה, ומהם מסתעפים "תולדות".

אב הטומאה מטמא אדם וכלים, אוכלים ומשקים, ואילו ולד הטומאה מטמא רק אוכלים ומשקים אך לא אדם וכלים.

226. גירסת השיטה מקובצת.

המשנה בין בשר לאימורין. תוס' יום טוב בשם הרמב"ם בפירושו המשנה.

228. עיין היטב רש"ש בהגהתו על המיוחס לרש"י [עמוד ב ד"ה ולרבי מאיר]. ופשוט הוא

227. חטאת העוף כולה לאכילת כהנים, ואין בה אימורין הנקטרים במזבח, לכן לא חילקה